

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun, Victor Boico,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Bodean Ina în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2020, în cauza penală prindu-l pe

*Adăscăliței Georgel XXXXX, născut la XXXXX,
originar din XXXXX și domiciliat în XXXXX.*

Termenul examinării cauzei:

1. instanța de fond: 31.07.2018-16.03.2020;

2. instanța de apel: 13.05.2020-09.09.2020;

3. instanța de recurs: 11.11.2020-16.04.2021.

a c o n s t a t a t:

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul Central din 16 martie 2020, Adăscăliței Georgel a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu executare acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Adăscăliței Georgel la 24 noiembrie 2017 la ora 19:00, împreună și la o înțelegere prealabilă cu Berlinschi Valeriu, fiind în stare de ebrietate alcoolică, din intenții huliganice, încalcând grosolan ordinea publică și cu o deosebită obrăznicie, în stradă, la poarta casei cet. Berlinschi Tatiana din XXXXX, au inițiat cu Baeș Serghei o ceartă, numindu-1 cu diferite cuvinte necenzurate, aplicându-i totodată mai multe lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, pricinuindu-i dureri fizice. La observațiile lui Berlinschi Tatiana și a fiului minor al acesteia, Berlinschi Victor de a stopa acțiunile sale agresive,

aceștia nu au reacționat, mai mult ca atât, Adăscăliței Georgel XXXXX a smuls de la gard o ștachetă din lemn, cu care i-a aplicat cet. Berlinschi Tatiana o lovitură în cap, pricinuindu-i dureri fizice.

Astfel, acțiunile lui Adăscăliței Georgel au fost calificate în baza art. 287 alin. (3) Cod penal - huliganismul, adică acțiuni intenționate, care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obraznicie deosebită, de două persoane, în privința persoanelor care curmă acțiunile huliganice și cu aplicarea obiectelor care pot provoca vătămarea integrității corporale sau sănătății.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, prin care a solicitat casarea sentinței cu adoptarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Adăscăliței Georgel să fie recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal și să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu ispășirea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

În susținerea cerințelor sale, procurorul a indicat că, pedeapsa stabilită lui Adăscăliței Georgel cu suspendarea condiționată a executării acesteia nu va atinge scopul ei de restabilire a echității sociale, reeducare și resocializare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, iar infracțiunea săvârșită de către acesta nu și-a pierdut pericolul social.

La fel, a indicat că, inculpatul Adăscăliței Georgel în cadrul ședinței de judecată vinovăția nu a recunoscut-o, până în prezent nu a conștientizat pericolul acțiunilor sale, nu s-a căit sincer și nici nu a cerut scuze de la părțile vătămăte, la locul de trai se caracterizează negativ, anterior a fost tras la răspundere penală pentru mai multe infracțiuni, totodată a săvârșit infracțiunea pentru care a fost condamnat având antecedente penale nestinse.

Totodată, a indicat că instanța de fond la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu a stabilit inculpatului Adăscăliței Georgel nici o obligație, necătând la personalitatea negativă a acestuia, în astfel de caz consideră că urmau a fi stabilite cel puțin câteva obligații care vor asigura atingerea scopului pedepsei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2020, a fost admis apelul procurorului, casată sentința parțial și pronunță o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

„Lui Adăscăliței Georgel XXXXX recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod Penal al RM i se aplică pedeapsa cu închisoare pe termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis”.

În rest, sentința a fost menținută.

4.1. În motivarea deciziei sale, instanța de apel a conchis că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Cu referire la învinuirea înaintată inculpatului Adăscăliței Georgel, instanța de apel a constatat că, în baza probelor administrate de acuzatorul de stat, acțiunile infracționale ale inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, sentința primei instanțe nefiind contestată în această parte, de către părțile la proces.

Instanța de apel a menționat că, din textul apelului formulat de către acuzatorul de stat, rezultă că sentința primei instanțe a fost contestată doar în partea stabilirii pedepsei și modului de executare a acesteia.

Astfel, verificând legalitatea și temeinicia soluției instanței de fond referitor la individualizarea pedepsei penale în privința inculpatului Adăscăliței Georgel, instanța de apel a constatat că instanța de fond nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal raportat la prevederile art. 90 Cod penal, respectiv, nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La caz, instanța de apel a constatat că acțiunile inculpatului Adăscăliței Georgel cuprind elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, iar în conformitate cu criteriile enunțate la art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunea respectivă se califică ca infracțiune „gravă”.

Din materialele cauzei penale, instanța de apel a reținut că inculpatul vina în comiterea infracțiunii incriminate nu a recunoscut-o, la fel, în conformitate cu art. 76 Cod penal, în privința inculpatului careva circumstanțe atenuante nu au fost constatate, iar în acord cu prevederile art. 77 Cod penal, instanța de fond a reținut cu titlu de circumstanță agravantă – săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietatea și comiterea acesteia prin participație.

Subsecvent, instanța de apel a reținut că, prin caracteristicile eliberate de Primăria comunei Tănătarii Noi și Inspectoratul de Poliție Călărași, rezultă că Adăscăliței Georgel la locul de trai se caracterizează negativ (*f.d. 47, 123, vol. I*), mai

mult decât atât, prin revendicarea eliberată în privința inculpatului rezultă că ultimul anterior a fost atras la răspundere penală (*f.d. 108-109, vol. I*).

Analizând soluția instanței de fond referitor la individualizarea pedepsei penale în privința inculpatului Adăscăliței Georgel, instanța de apel menționat că, prima instanță și-a motivat soluția referitor la aplicarea pedepsei și modalitatea de executare a acesteia în baza unor circumstanțe generale, fără a fi supuse aprecierii datelor ce caracterizează personalitatea inculpatului și fără a fi invocate acele circumstanțe ale cauzei sau trăsături ale inculpatului, în baza cărora instanța de fond a concluzionat că nu este rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa sub formă de închisoare.

Prin urmare, pedeapsa stabilită de către instanța de fond este una ineficientă, care nu-și va atinge scopul Legii penale de corectare și reeducare a inculpatului. Reieșind din criteriile generale privind individualizarea pedepsei penale și raportându-le la circumstanțele cauzei penale și la personalitatea inculpatului, instanța de apel a conchis asupra aplicării inculpatului Adăscăliței Georgel, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal pedeapsa penală sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În ceea ce privește individualizarea pedepsei sub aspectul executării acesteia, instanța de apel a notat că scopul pedepsei penale poate fi atins doar prin aplicarea față de inculpat a unei pedepse penale sub formă de închisoare, cu executarea reală a acesteia.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Bodean Ina în numele inculpatului, care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 10 Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei cu menținerea sentinței.

În susținerea celor solicitate, apărătorul subliniază că, pedeapsa aplicată inculpatului este una prea aspră, mai mult decât atât, instanța de apel și-a fundamentat soluția de stabilire a pedepsei privative de libertate doar pe faptul că inculpatul anterior a fost judecat de mai mult ori, iar pedepsele aplicate nu și-au atins scopul, precum și pe faptul că acesta se caracterizează negativ la locul de trai, însă a ignorat caracteristica eliberată de com. Tuzara, r-nul Călărași, potrivit căreia ultimul a avut un comportament satisfăcător pe perioada domicilierei în respectiva localitate.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Din textul recursului rezultă că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite de inculpat și din aceste considerente, instanța de recurs nu se va expune asupra acestor aspecte, însă recurentul își exprimă dezacordul cu pedeapsa aplicată, astfel semnalând temeiul de casare stipulat de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de către instanțele de fond, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Însă, instanța de recurs consideră că, pedeapsa individualizată inculpatului, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale.

Astfel, Colegiul penal remarcă că, argumentele recurentului privind stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, sunt nefondate, or, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Astfel, instanța de recurs reține că, instanța de apel a dat deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite care se atribuie la categoria infracțiunilor grave, de motivul inculpatului, de persoana acestuia, corect a conchis că corijarea acestuia poate avea loc doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate pe un termen de 3 ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Colegiul penal reamintește că, stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu periculozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

De asemenea, Colegiul penal indică că, chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Instanța de recurs ordinar reține că, solicitarea recurentului privind aplicarea unei pedepse neprivative de libertate prin menținerea sentinței instanței de fond, solicitare care de fapt nici nu a fost motivată indicând doar dezacordul cu pedeapsa stabilită, or, simplul motiv că recurentul nu este de acord cu pedeapsa stabilită, considerând-o prea aspră, nu poate servi ca circumstanță pentru aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse neprivative în temeiul art. 90 Cod penal.

Totodată, Colegiul penal menționează că, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că, scopul pedepsei poate fi atins cu sau fără executarea efectivă a acesteia, or, conform prevederilor art. 90 Cod penal, instanța de judecată ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând neapărat în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă.

Astfel, Colegiul penal indică că, în formarea convingerii, instanța de apel a ținut cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv, întreaga conduită a inculpatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecății, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În concluzie, Colegiul penal consideră legală concluzia instanței de apel referitor la pedeapsa cu închisoarea aplicată inculpatului care este proporțională faptelor comise de către inculpat.

Mai mult decât atât, după cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal constată că, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care

au dus la pronunțarea deciziei recurate, or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a acesteia nu s-au stabilit.

Prin urmare, instanța de recurs ordinar conchide că, nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la care face referință recurentul, deci nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, pedeapsa stabilită inculpatului fiind aplicată de către instanța de apel în conformitate cu legea și în limitele acesteia, din care considerente se impune inadmisibilitatea recursului ordinar, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

d e c i d e:

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Bodean Ina în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe *Adăscăliței Georgel XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la *13 mai 2021*.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Victor Boico